

*Запис радіорозмови між санітарною авіацією та лікарнею
Єлліваре, 15 вересня 2019 р. о 14:16*

— Ми щойно забрали жінку з Актсе.

— У якому вона стані?

— У неї переохолодження, стан важкий. Вона при пам'яті, але будь-якої миті може знепритомніти.

— Зрозуміло.

— Жінка не має жодних документів, проте каже, що її звати Анна.

— Ясно.

— У неї по всьому тілу порізи та забої і зламана права рука. Ми ввели їй близько двох літрів кристалоїдного розчину.

— Травми від падіння?

— На перший погляд, так, але також є специфічні сліди на шиї. Можна припустити спробу задушення.

— Зрозуміло.

— Але не можна сказати напевно.

— Ми чекатимемо на неї.

— Дякую. Кінець зв'язку.

Розділ 1

СТОКГОЛЬМ

Липень, 2019

Я люблю Стокгольм у середині липня. Містяни тікають на Готланд, Бостад або Французьку Рив'єру, і столиця наче завмирає. Наче вона належить лише вам.

Був суботній вечір, кінець дуже спекотного дня. Щойно сонце почало хилитися на захід, покидаючи вулиці середмістя, стало значно прохолодніше. Я із сьомої ранку працювала в офісі, тож вирішила прогулятися додому пішки, щоб ковтнути свіжого повітря. Чимдалі я віддалялася від центру, тим ставало тихіше та траплялося менше туристів. Васастан був практично безлюдним. Я знала, що оскільки сьогодні вихідний, то за кілька годин, зазедве поночіє, на товп п'яних галасливих гуляк валом повалить до Оденплану, але доти я вже спокійно лежатиму у своєму ліжку.

Я зупинилася, доторкнувшись до охристого фасаду багатоквартирного будинку. Стіна під моєю долонею була тепла, мов пічка.

Мені спало на думку, що непогано було б купити щось поїсти, і я потелефонувала Генріку, щоб дізнатися, чи не взяти заразом щось і йому. Він попросив почекає, тож я зайшла до найближчого японського ресторану та замовила йому почекає з лосося, а собі сет з одинадцяти суші. Коли я забибрала свою їжу, чоловік за прилавком привітно кивнув мені, що й не дивно, адже ми з Генріком заходили сюди принаймні двічі на тиждень.

Я увійшла в наш під'їзд і піднялася ліфтом на п'ятий поверх. Відчинила вхідні двері й погукала Генріка.

— Привіт!

— Привіт, — ледве чутно пролунало з вітальні. Там що-си́ли горлав телевізор.

У кухні я побачила навал брудного посуду в раковині та повний рейвах на обідньому столі — той був усипаний хлібними крихтами, крізь валялися шматки паперових рушників, а посередині з самісінького ранку стояла Генрікова чашка з-під кави.

Мені хотілося заплакати.

Попри те, що була субота, я пропрацювала понад дванадцять годин — і так я працювала все літо, що божої днини. Та все ж я потелефонувала Генріку й запитала, що б він хотів поїсти, замовила йому їжу та принесла, а він навіть не завдав собі клопоту злізти з дивана, щоб навести за собою в кухні лад — я вже мовчу про те, що він міг би дістати нам із шафки склянки та щось випити.

Таж він був у відпустці, усенький час проводив у квартирі.

Зокрема, у цій бісовій здоровезній кухні зі столом на десять персон.

«У чому річ? — подумала я. — Що ми за жалюгідна пара?»

Телевізор замовк, і мій хлопець приплентався до кухні.

— Мені остогидило... — почала я, мій голос тремтів від злості. — Я принесла вечерю, тож чи не міг би ти хоча би прибрати за собою? Чи ти очікуєш, що я ще й прибиратиму?

Генрік мовчки поставив чашку з-під кави в раковину, викинув кухонний папір, узяв ганчірку й заходився витирати стіл. Увесь його вигляд казав про те, що це вимагало від нього майже нелюдських зусиль.

Я зітхнула, дістала з холодильника пляшку газованої води й налила собі велику склянку.

— Я думаю, що нам доведеться відкласти нашу поїздку.

Генрік підвів очі, але не прохопився ні словом. Він просто продовжував витирати стіл.

— Я не можу зараз залишити роботу на цілий тиждень, — провадила я.

- Зрозуміло.
- Мені зручніше взяти відпустку на початку вересня.
- Нам доведеться це узгодити з Міленою.
- Звісно. Я потелефоную їй.

Я була надто розлючена й засмучена, щоб вечеряти разом із ним, тож пішла до ванної і довго стояла під душем. Струмочки гарячої води трохи вгамували мій розпач, і незабаром я пошкодувала про свої різкі слова. Мабуть, я втомилась і через те відреагувала занадто гостро.

Пізніше ми помирилися. Генрік спромігся мляво посміхнутися, коли я вибачилася й обняла його. Ми випили по келиху вина і, пригорнувшись одне до одного на дивані, подивились епізод із серіалу на каналі НВО. Проте я заснула на середині й прокинулася, коли вже були титри. Поцілувала Генріка й пішла до спальні. Він залишився на місці, тупо вп'явшись очима в екран.

«Як ми з ним до цього дійшли? — спитала себе я. — Чи знаю я взагалі, хто такий Генрік?»

Інтерв'ю з Анною Самуельссон, ІН 880216-3382, 16 вересня 2019 р., лікарня Єлліваре, провів детектив-інспектор Андерс Сухонен

— Отже... Я записую. Привіт, Анно, мене звати Андерс.

— Привіт.

— Мені дуже приємно, що ви готові зо мною поговорити — я розумію, що ви втомилися й вам боляче, але добре було б поспілкуватися якнайшвидше.

— Добре.

— Якщо ви втомитесь або вам стане зле, ми можемо зробити перерву чи взагалі відкласти розмову до завтра. Гаразд?

— Так.

— Ви обіцяєте казати правду?

— Так.

— Вам уже не так болить?

— Усе гаразд.

— У такому разі я розпочну з формальностей. Яке ваше повне ім'я?

— Анна Сігне Самуельссон.

— Ідентифікаційний номер?

— 880216-3382.

— Де ви живете?

— У Стокгольмі.

— Ким працюєте?

— Я юристка.

— Сімейний стан?

Мовчання.

— Анно? Ви заміжня, незаміжня?

— Заручена.

— З ким?

— З Генріком Люнгманом.

— Він був із вами під час подорожі?

Мовчання.

— Генрік їздив із вами в Сарек?

— Так.

— Генрік Лյонгман... Чи не знаєте ви випадково його ідентифікаційний номер?

— 820302-7141.

— Дякую.

— Ви знайшли Мілену?

— Мілену? Хто така Мілена?

— Танкович. Вона... вона була... коли... Який сьогодні день?

— Понеділок, 16 вересня.

— Вчора. Я думаю, ми розминулися.

Мовчання.

— Тож Мілена Танкович. Вона була жива, коли ви бачили її востаннє?

Мовчання. Ридання.

— Анно? Ви знаєте, чи була Мілена жива, коли ви бачили її востаннє?

Ридання.

— Ні... Але ви повинні знайти її...

— Вона не була жива?

— Ні.

Ридання.

— Мілена була з вами із самого початку подорожі?

— Так.

— Ви знаєте її ідентифікаційний номер?

— Ні.

— Де ви її бачили востаннє?

Мовчання. Ридання.

— Я не знаю.

— Намагайтеся пригадати. Ви були сама, коли вас знайшли біля Акце. Чи можете ви сказати мені, як довго ви ходили сама?

Мовчання. Ридання.

— Як, на вашу думку, чи можемо ми знайти Мілену в тому ж районі?

— Не знаю.

— Гаразд. Якщо я принесу карту, чи зможете ви дати мені уявлення про те, де може бути Мілена? І Генрік. Добре?

Мовчання.

— Ви були втрюх, так? Ви, Генрік і Мілена?

Нерозбірливо.

— Що ви сказали?

— Був ще хтось.

Розділ 2

Я точно знаю, де й коли вперше почула його ім'я.

Була п'ятниця, 30 серпня, і ми з Міленою обідали в «Міс Кларі» на Свіваген. День був теплим і сонячним, але в повітрі стала відчуватися свіжість, а сонячне світло здавалося не таким яскравим — було помітно, що осінь край порога. Ми зустрілися в «Натуркомпаніет» о дванадцятій, щоб оновити туристське обладнання — поповнили запаси ліофілізованої їжі та скрапленого газу для плитки, купили тонкі вовняні шкарпетки, лосьйон і спрей від комарів.

Я забронювала столик на дванадцять сорок п'ять, і о першій тридцять ми закінчили їсти й із задоволенням пили еспreso. Рахунок був оплачений, і мені прийшов час повертатися до офісу, попри те, що була п'ятниця — чим довше я затримаюся по обіді, тим пізніше доведеться ввечері йти додому. Однак ми з Міленою певний час не бачилися, до того ж мені вдалося швидко вмовити її відкласти нашу поїздку до вересня. Я не хотіла виглядати надто невдячною.

Вона відпила кави, глибоко вдихнула.

— Тож... я хотіла в тебе дещо запитати.

— Прошу?

Я бачила, що те, що вона збиралася сказати, змушувало її нервувати. Мілена завжди легко червоніла, і зараз на її блідих щоках з'явився рум'янець. Вона змінила зачіску: темно-русяве волосся, як і раніше, було до плечей, але вона перестала стригти чубок, тож тепер її обличчя було обрамлене м'якими пасмами. Це зробило її більш жіночною, і взагалі вона виглядала такою самою милою та доброю, як завжди. Як часто це бувало протягом багатьох років, мені захотілося її обійняти.

— Річ у тім, — вона посміхнулася, майже неохоче. — Я зустріла одного чоловіка.

— Це ж фантастична новина!

— Так, фантастична! — вона знову посміхнулася, знову глибоко вдихнула.

— Так хто він?

— Його звати Якоб. Ми познайомилися в Інтернеті.

— Це грандіозно, Мілено! — я простягнула руку й швидко стиснула її долоню. — Як довго ви разом?

— Трохи більше як місяць, доволі недовго.

— Розкажи мені все про нього! Чим він займається?

— Ну, принаймні, він не юрист, і це тішить.

— Звучить дещо підступно.

— Він трохи старший за мене.

— Наскільки старший?

— Йому тридцять вісім.

— Таж ви практично однолітки, — сказала я. Що, звісно, було не зовсім правдою. Мілені було тридцять два, мені — тридцять один. Але я маю подруг ненабагато старших за мене, які вже почали панікувати через свою самотність або зрозуміли, що почнуть панікувати за кілька років. Тож вони поспіхом поспішилися із чоловіками за п'ятдесят, щойно розлученими і з дітьми. Як на мене, це гарантований рецепт складного життя. Якоб же був однолітком Генріка.

— Він захоплюється скелелазінням, кайтсерфінгом і всіма екстремальними видами спорту, — вела далі Мілена. — Так само, як і ти.

Я замислилася, чи не зустрічала його раніше.

— Як його прізвище?

— Тессін.

— Якоб Тессін...

— Сам він провів багато часу в горах: і ходив у походи туристськими стежками, і займався скелелазінням. Тож коли він почув, що ми збираємося піднятися на гору до Абіско, то запитав, чи не може він до нас приєднатися.

Питання застало мене зненацька. Я не знала, що сказати.

— Он як, — зрештою промовила я.

— Я знаю, що пропоную це в останню хвилину, тому зрозумію, якщо ти не погодишся.

— Таж ні, просто... така подорож може бути досить складною, а ми з ним геть незнайомі.

— Ні, все гаразд, я розумію.

— А сама ти хочеш, щоб він поїхав?

— Звісно, адже він мій хлопець. — Мілена посміхнулася, і я посміхнулась у відповідь.

— Мені доведеться запитати Генріка.

— Звичайно.

— Але до нашого від'їзду залишилося трохи більше як тиждень — чи зможе він домовитися за відпустку за такий короткий термін?

— Він каже, що це не проблема.

— А чим він займається?

— Він консультант компанії під назвою БКГ — Бостон Консалтінг Груп.

— О, я чула про неї. Вибач мою цікавість — ти маєш його світлину?

— Ні, — відповіла Мілена, нерішуче витягаючи телефон. — Це дивно, але я ніколи його не фотографувала.

Вона порпалася в телефоні, ніби там раптом могло з'явитися якесь забуте зображення Якоба.

— Усе гаразд, просто я подумала, що якщо він альпініст, я могла б його звідкись знати.

— Вибач, але ні, я не маю жодної світлини.

Вона замовкла. Я знову посміхнулась.

— Я поговорю з Генріком і перетелефоную тобі. Мені так приємно, що ти когось зустріла, Мілена, я справді дуже рада.

— Дякую тобі.

— І я не можу дочекатися зустрічі з ним. Просто нам потрібно трохи звикнути до цієї думки.

— Таж звісно, і якщо вам із Генріком ця ідея не подобається, то скажіть мені. Я зрозумію.

— Добре.

Ми вийшли з ресторану й попрощалися на тротуарі надворі, обнявшись і пообіцявши зв'язатися на вихідних.

Коли я повернулася до офісу, моя цікавість взяла гору. Я відкрила домашню сторінку БКГ і вбила в пошук «Якоб Тессін». Бостон Консалтинг Груп є однією з найбільших і найпрестижніших консалтингових компаній у світі. Щоправда, її репутація у Швеції дещо підмочена через її участь у проєкті будівництва Нової Каролінської лікарні, але все одно вона дуже відома. Багато хто шукав посади в цій компанії, але потрапити туди було дуже складно. Хоча їхні зарплати та години роботи були такими самими, як у нас — простих корпоративних юристів. Вісімдесятигодинний тиждень не був чимось незвичайним, та й річна зарплата також не скидалася на зарплату директора компанії.

Однак я не могла знайти Якоба Тессіна. Подумавши, я ввела «Якк Тессін», але його також не було, я стала вбивати інші варіанти написання, але марно. Щоправда, це не здалося мені особливо дивним — на багатьох сайтах пошук працює абияк, хоча я припускала, що така фірма, як БКГ, могла б мати більш функційний сайт. Можливо, Якоб не працював у стокгольмському офісі. Я знала, що консультантів такого рівня часто запрошували для проєктів в інші країни.

Натомість я спробувала пошукати у фейсбуці — і ось він.

Якоб Тессін. Високий і стрункий, спортивний, мускулистої статури, якою відрізняються альпіністи та марафонці. Такі м'язи нарощують у спорті, а не створюють перед дзеркалом у спортзалі. Його темно-каштанове волосся було коротко підстрижене, а шкіра засмагла до теплого відтінку. Він мав вигляд одного з тих щасливчиків, які ніколи не згорають на сонці.

Майже на кожній світлині він був у різних спортивних контекстах: то в горах, то на каяку, який спускався по порогах, то з кайт-бордом на пляжі. Був він і в компанії — три чоловіки в спорядженні для гірських велосипедів стояли в обнімку в лісі, і Якоб стояв посередині. Усі троє брудні й щасливі, як маленькі хлопчики.

Єдиного, чого я не могла роздивитися, це його очей. Він завжди носив спортивні сонцезахисні окуляри, які щільно облягали його голову, відбиваючи світло всіма кольорами веселки.

Але потім я знайшла групу світлин, які відрізнялися від решти: Якоб і двоє друзів-чоловіків у відпустці в якійсь середземноморській країні, можливо, в Іспанії чи Португалії. Звичайно, серфінг і сонячні ванни, а також кілька візитів у старовинний центр міста зі старими будинками, вузькими вуличками та магазинами, які, очевидно, обслуговували туристів. Було також кілька світлин із вечері в таверні. Якоб і його друзі сиділи за столиком надворі, позаду них було чітко видно вулицю, кольорові ліхтарі та тепле світло інших ресторанів та барів. Навколо них було багато людей. Я майже відчувала теплий вітерець на своїй шкірі, відчувала приємне сп'яніння після келиха вина, радість життя. Я прагнула бути там.

А Якоб підняв сонцезахисні окуляри на лоба. Він усміхався на камеру, його карі очі сяяли.